

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 57 32 18 ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 72 03 63 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 72 00 07 - ULLDECONA	SUMINISTROS "LA SÈNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÈNIA - ULLDECONA	Mobles A R N A U Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. (977) 72 03 58 ULLDECONA
Pastisseria millán Major, 115 - Tel. 72 02 82 ULLDECONA	JMS C.B. ELECTRODOMÈSTICS c/ major, 153 - tel. 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsià)	 AGI MÉS DE 30 ANYS DINS DEL MÓN IMMOBILIARI Tel. 57 31 36 ULLDECONA agilitat i gestió immobiliària
Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 72 04 64 ULLDECONA	Fusteria LAVEGA-BOSCH, C.B. Avgda. Escoles, 5 - Tel. 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. (977) 72 02 09 - 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 72 03 37 43550 ULLDECONA (Tarragona)	 P & J REPORTATGES FOTO/VIDEO INDUSTRIAL I MÚSICA Calvari, 2 - Tel./Fax 57 32 29 43550 ULLDECONA	Oficina Tècnica LO y SA Major, 111 - Telèfon 72 00 48 ULLDECONA
 CLAUDIA LLIBRERIA - PAPERERIA OBJECTES DE REGAL - PREMSA C/. Sant Antoni, 13 - Tel. 72 05 56 ULLDECONA	R. GRAU, S.L. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 72 01 89 - 72 06 20 - FAX 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)	 Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 72 08 24 - ULLDECONA

Representació de l'obra "LES VINYES DEL PRIORAT", per l'Elenc Artístic Arbocenc

Acte celebrat el dia 14 de juny amb motiu del 50è Aniversari del CCR, amb assistència de Socis d'Honor homenatjats, Autoritats, Presidenta i Vicepresident de l'entitat

DIADA DEL SOCI — Pàg. 2	COSTUMS I TRADICIONS — Pàgs. 3-9	SECCIÓ DE TEATRE — Pàg. 10	LLIURAMENT PREMIS XXVI CONCURS LITERARI — Pàgs. 11-15
NOVETATS FILATÈLIQUES — LA NOSTRA PUBILLA — Pàgs. 16-17	AIXÒ NO ÉS TOT — Pàg. 18	GASTRONOMIA — RACÓ POÈTIC — Pàg. 19	

DIADA DEL SOCI

El dia 14 de juny el CCR va celebrar el Dia del Soci, acte que se suma a les diverses activitats que en aquest any s'estan portant a terme pel 50è Aniversari d'aquesta entitat. El Dia del Soci es va fer per homenatjar a tots els socis i, especialment, a aquells que porten més temps a l'entitat.

Per aquest motiu es van programar una sèrie d'actes, en primer lloc s'organitzar a Ulldecona la III Trobada de Teatre de les Terres de l'Ebre, on tots els grups de Teatre de les nostres terres es van poder reunir, parlar i gaudir de temes teatrals en una Taula Rodona que es va fer per la tarda a la Sala de Plens de l'Ajuntament.

Ja a la nit, al Teatre Municipal, es va oferir gratuïtament a tots els socis del CCR l'obra de teatre de Josep Mª de Segarra "Les vinyes del Priorat", representada per l'Elenc Artístic Arbocenc de l'Arboç del Penedès.

Abans de començar aquesta obra es va fer lliurament d'un record commemoratiu als cinc socis del CCR més antics, que foren els següents: En Ramón Forcadell Prats, En Ramón Ferré Bartral, En Baptiste Prades Ferré, En Lucas Sales Roig i En Jaume Coll Prats, en nom d'aquests cinc socis va prendre la paraula el Sr. Ramón Forcadell, qui ens va explicar una mica els orígens i el perquè de crear aquesta associació, que en un principi va tenir un caire polític soterrat, ja que CCR (Centre Cultural i Recreatiu) també amagava en les seves inicials el significat de "Centre Carlista Regionalista" per uns o "Centro Tradicionalista" per altres, noms que en aquells moments no es podien legalitzar.

Després del Sr. Ramón Forcadell, va parlar en nom de les autoritats invitades a l'acte el Sr. Lluç Raga, alcalde d'Ulldecona, elogiant la labor que aquesta entitat ha realitzat en tots aquests anys en bé de la cultura i del poble d'Ulldecona.

Les autoritats assistents, a les quals agraïm la seva assistència, foren les següents: En Ramon Miravall dels SSTT de Cultura de la Generalitat de Catalunya; En Josep Geira Balagué, en representació de la Diputació de Tarragona; En Lluç Raga Sauch, alcalde d'Ulldecona; i En Joan R. Barrera en representació de Caixa Tarragona.

Després de l'obra de teatre es va fer el comiat a tots els assistents a la III Trobada de Teatre de les Terres de l'Ebre a càrrec del President de la Federació de Grups Amateurs de Teatre de Catalunya, En Josep Rafecas.

Taula Rodona de la III Trobada de Teatre de les Terres de l'Ebre. Presidència: En Juan Martínez, director i professor de teatre; En Pere Sans, director del Grup de Teatre del CCR; Na Marta Manzanares, coordinadora dels grups amateurs de teatre del Baix Ebre-Montsià; En Josep Rafecas, president de la Federació de Grups Amateurs de Teatre de Catalunya i En Juanjo Sans, vicepresident del CCR.

Lliurament d'obsequis a les autoritats assistents i Socis d'Honor

*ESTUDI
*REPORTATGE
*FOTO INDUSTRIAL
*GRAFISME

ULLDECONA
MAJOR, 60
Tel. 720057

Secció de COSTUMS i TRADICIONS del CCR

LA SECCIÓ DE COSTUMS I TRADICIONS DEL CENTRE CULTURAL I RECREATIU, si bé té una data concreta que li dóna el nom: el dia 14 de febrer de 1980, ja existia, estava viva dins del C.C.R., des de la seua constitució.

Podem dir que, quan comença a existir el CENTRE CULTURAL, comença a existir aquesta secció perquè el mantenir les nostres tradicions i el buscar, donar a conèixer i impulsar les nostres costums esta dins de l'essència dels objectius de la nostra entitat.

És precisament quan, un dia, els membres de la Junta del C.C.R. se'n adonen de que algunes de les nostres costums i tradicions s'estan perdent.

Allavontes volen donar-li's força, volen que revifem, volen dir a tots: Ep! això no es té que perdre, no volem perdre la nostra identitat.

Així, en el llibre d'actes corresponent, el dia 14 de febrer de 1980, al revers del foli 01 llegim:

Repartiment de coca i moscatell als focs de Sant Joan

"...També és d'opinió general, que és una llàstima que s'hagin deixat de celebrar els focs de Sant Joan i per el mateix s'acorda formar la secció de Costums i Tradicions".

Així, es donen compte de que hi han coses que s'estan perdent, per tant, si es perden, és que existeixen. Per això la nostra afirmació de que aquesta secció sempre havia estat part viva del CENTRE CULTURAL I RECREATIU.

Com ara veurem, molt abans del dia 14 de febrer de 1980 el C.C.R., ja estava fent una sèrie d'activitats que eren pròpies de la Secció de Costums i Tradicions.

Per exemple, des de la seua fundació havia existit una massa coral que sortia a cantar caramelles o bé el dissabte de Glòria, o bé a Pasqua.

I no és això una costum de la nostra terra? També al llibre d'actes en data 20-6-61 diu

textualment: "**Finalmente el Sr. Sans Arasa dice que se habria de ayudar a fomentar entre los jóvenes de nuestra querida villa la afición a la sardana, la expresión rítmica del alma catalana y que podrían organizarse los domingos en colaboración con la Congregación Mariana y el "Orfeo Ulldeconenc".**

No és això també de la nostra terra?.

I el dia 22-9-61 també diu textualment: "**El Sr. Presidente D. Agustín Miralles informa de haber recibido un saluda del Excmo. Sr. Alcalde de la villa por el que se nos invita a colaborar en las próximas Fiestas Mayores, construyendo una carroza artísticamente adornada para el bando-cabalgata que se celebrará en dichas fiestas el dia 15 de octubre".**

Desfilades de Carrosses

Llegint això no hi ha cap dubte que el C.C.R. sense tenir secció de Costums i Tradicions, ja realitzava actes que després s'inclourien dins d'aquesta secció.

A l'any 1967 el C.C.R. inicia una activitat basant-se en una tradició que seria la primera d'una sèrie que s'englobarien dins de l'esmentada secció.

Era el **Concurs de Pessebres**, i diu textualment al llibre d'actes del dia 10-12-68 al foli 73: "Se reunen los componentes de la Junta del Centro Cultural bajo la presidencia de D. Cipriano Millán.

A esta reunión ha sido invitado el Sr. Coadjutor Rvdo. D. José.

El objeto de la misma no es

otro que el de organizar el Concurso de Belenes y Exposición de Christmas, como el pasado año.

Por lo que se acuerda redactar las bases de estos concursos de la misma manera que el año anterior, pero efectuando la exposición en el Instituto de Enseñanza, de reciente inauguración, en vez del Salón de Sesiones del Ilmo. Ayuntamiento, como se hizo anteriormente".

Llegida l'acta veiem que el Concurs de Pessebres va començar l'any 67 i continua celebrant-se cada any com una tradició.

Concurs de Pessebres. Any 1987

Lliurament de premis Concurs de Pessebres

Després va seguir l'any 72 el **Concurs Literari** que va començar així:

"En la villa de Ulldecona a 25 de febrero de 1972 reunidos la Junta Directiva del Centro Cultural y Recreativo y por decisión unánime de todos los componentes se acuerda convocar un Concurso Literario con motivo de celebrar el día 23 de Abril la "Fiesta del Libro".

Concurs que està vigent actualment com el primer dia, ja que va començar en quatre categories, i la última que es va perdre al llarg dels anys, va ser recuperada l'any 86.

Acte de lliurament de premis del XVI Concurs Literari "Sant Jordi", a la Casa de Cultura.

I arribem a l'any 73 en que va començar el **Concurs de Dibuix Ràpid** a proposta de l'Ajuntament.

Textualment diu així a l'acta del 24-8-73:

"En la villa de Ulldecona siendo las veintidós horas del día veinticuatro de Agosto de mil novecientos setenta y tres, se reúne la Junta Directiva del Centro Cultural Recreativo, con el fin de estudiar la propuesta del Ilmo. Ayuntamiento de organizar un concurso de Dibujo Rápido conjuntamente".

Aquest concurs ha anat variant les categories, però es manté des d'el primer concurs un requisit de les bases, s'ha de fer un dibuix amb un tema obligat i un altre amb un tema lliure.

Concurs de Dibuix Ràpid

I així van anar continuant i passant els anys fent el concurs de Pessebres, el Literari i el de Dibuix Ràpid, i fent les Carrosses, fins que s'arriba a l'any 1980, i com moltes tradicions i costums s'anaven perdent, moltes no per ganes de la gent del poble, sinó perquè en realitat no es podien fer.

Així les foguerades que abans es feien a la majoria de carrers es van deixar de fer perquè havien enquitranat els carrers. I és aquí en aquest any i per aquest motiu, com ja s'ha esmentat al principi, que es crea la **SECCIÓ DE COSTUMS I TRADICIONS**, que englobaria totes les activitats abans esmentades i d'altres que anirien sortint al llarg dels anys i que perduren.

PRODUCTES I SERVEIS INFORMÀTICS

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
EQUIPS D'OFICINA
PROGRAMES A MIDA I STANDARD

SYSTEMS PARTNER

Plaça Sales i Ferré, 14
Telèfon (977) 57 32 57 - Fax (977) 72 08 97
43550 ULLDECONA (Tarragona)

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

Es tornen a fer les foguerades, més ben dit la foguerada, ubicada en diferents llocs: Plaça Catalunya, Poliesportiu, tocant del Poliesportiu... i repartint coca i moscatell per als socis.

També junt al Concurs Literari i per celebrar la Diada de Sant Jordi es posa una paradeta a la

Venda de llibres i roses per Sant Jordi

Plaça de l'Església amb venda de llibres i roses.

A l'any 80 és quan comencen a fer-se els **Jocs Infantils** per a les festes, i a l'any 81, ja hi ha constància a les actes que s'organitza el **Fetival Infantil**.

Hi ha un festival infantil cap al maig o juny i un altre la vespra dels Reis on s'entreguen els premis del Concurs de Pessebres.

Festival infantil

A l'any 82 es proposa fer un concurs de "FAROLETS", costum tan nostra d'abuidar un meló de moro i a la crosta fer-li dibuixos amb un ganivet o similar, posa una espelma dins, un cordell per agafar-lo i sortir els xiquets de nit passejant amb el "farol" i cantant.

A l'any 83 s'inicien uns **Cursets de català per adults**.

I així tota la dècada dels 80 van seguint una sèrie d'activitats noves i concursos nous que s'impulsaran des d'aquesta secció, com **audiovisuals i**

Jocs Populars

Lliurament de premis Concurs Soques d'Olivera

col.laboració amb els actes de la inauguració del Pantà d'Uldecona amb el muntatge d'una exposició de fotografies.

Es convoca també un concurs curiós el primer concurs "La Soca d'olivera més grossa".

Amb aquest concurs es pretenia que la gent se n'adonés de les nostres oliveres, moltes mil.lenàries i que s'estaven arrancant, o que el terme estava sense treballar i mig perdut. Era per donar el valor que es mereix lo nostre.

Per mitjà del butlletí del C.C.R. hi ha un concurs per buscar **coses curioses del poble**. Es proposa gravar en vídeo totes les activitats i treballs que surten al butlletí dins de la secció "Costums i Tradicions".

I arribem a l'any 86 on es proposa recuperar la Festa de S. Antoni, proposta acceptada i que es realitza procurant adaptar-ho tal com es feia abans, el Sant dalt d'un carro, guarniment del carro i altar de S. Antoni amb neules i repartiment d'aquestes al beneir els animals.

També aquest any es recupera la categoria D al Concurs Literari que es

fa per S. Jordi, categoria que es per a gent de 15 anys endavant.

S'asisteix a un **Congrés sobre àrees rurals** que es va fer a Tortosa i es grava amb vídeo com abans es segava i batia a l'era, cosa perduda i que molts no havien vist mai.

Es va preparar de manera que fos com si estiguéssim a una altra època, i així es va realitzar.

Aquest vídeo que duu per títol "**L'ÚLTIMA BATUDA**", es va passar per al públic dins de les Festes de S. Lluç, de l'any 86 al Teatre Municipal.

Aquest mateix any es va fer una **exposició de coses antigues** per les festes de Nadal, exposició que va tindre un gran nombre de visitants i un gran èxit, era com si entresses a una casa de fa uns quants anys enrera, i a cada raconet hi havia lo que li pertanyia.

Fins i tot es va posar un ram d'olivera al balcó. Lo ram d'olivera era la senyal que es posava quan es venia vi. (Dins l'entrada de la casa hi havia una bota).

Recuperació de la festa de Sant Antoni. Any 1986

Festa de Sant Antoni (Any 1988)

I així tots els següents anys es van fent totes les activitats ja tradicionals de la secció.

Arribant ja als 90 col.labora amb el Parc de Nadal. Cal esmentar que a l'any 92 es van restaurar "LOS NANOS" i es va editar un llibre que recollia jocs i cançons d'abans titolat: "ALLÀ BAIX A L'ERA" amb molt bona acollida per part de tots, ja que coses que estaven a l'oblit tornaven a la memòria.

Bé, hem fet junts un recorregut des de l'inici de la fundació del CENTRE CULTURAL i RECREATIU en que es cantaven caramelles, passant per la

Carrossa de Festes del C.C.R.

Realitzant "L'última batuda"

Restauració dels "NANOS"

Exposició de coses antigues

formació pròpiament dita de la SECCIÓ DE COSTUMS i TRADICIONS, hem vist que abans d'existir aquesta secció com a tal, ja funcionava dins de l'entitat, i també hem vist que és una secció molt ampla que hi tenen cabuda moltes activitats, des d'organitzar concursos, jocs infantils i festivals, fins conservar tradicions, gravar vídeos, construir carrosses, fer exposicions i editar llibres.

És una secció viva, amb molt de moviment, oberta a totes les iniciatives que ens apropen a la nostra identitat, perquè com ja s'ha dit al començament un dels seus objectius és conservar, mantenir i difondre les nostres Costums, **les nostres Tradicions, que en definitiva és lo que caracteritza la identitat d'un poble.**

CANDI i MARIA JOANA

CAJA DE MADRID

CAIXA D'ESTAMIS

SECCIÓ DE TEATRE

El dia 25 de maig, el Grup de Teatre del CCR va anar a La Ràpita per representar l'obra "Perduts en el temps", allí se'ls va fer aquesta petita crònica de l'obra i una entrevista a Núria Ausensi, portaveu del grup, que es va publicar a la revista local "Ràpita" l'11-VI-97 i que reproduïm a continuació.

NOTÍCIES D'INTERÈS LOCAL

Gaudir amb el teatre

El passat 25 de maig, el grup Centre Cultural i Recreatiu d'Ulldecona ens va obsequiar amb la representació **Perduts en el Temps** de Josep Mª Pou Vilabella.

No sols ens van obsequiar, a més a més ens van emocionar amb la seva actuació. Partint d'un excel·lent text, ens van mostrar la història d'uns personatges que al cap de 16 anys de separació es tornen a convocar, no se sap per qui, en el vell escenari que va servir per a desenvolupar en la seva joventut, no sols la seva afeció al teatre com a integrants d'un grup amateur. Sobretot, en ell van tenir cabuda les històries personals de cadascun d'ells, les seves il·lusions, els seus anhels, les seves rancúnies... que van passant pel nostre davant com a pinzellades de la seva vida que ens atrapa i ens emociona.

Però no sols això, aquesta obra ajuda a comprendre molt més les vicissituds d'un grup amateur (com a tal Pels Pèls se sent totalment identificat amb allò que l'obra ens mostra en aquest aspecte), és a dir, les seves dificultats, els problemes, però sobretot, el seu altruisme, el seu amor desinteressat pel teatre. Tot allò més important, que ens permet gaudir d'actuacions com aquesta, enhorabona al grup d'Ulldecona i a tots els seus integrants, que a més a més aquest any celebren el seu 50è aniversari. Felicitats!

Aprofitem la seva visita per a parlar amb Núria Ausensi, portaveu del grup.

- Quins actes teniu previstos a celebrar pel vostre 50è aniversari?

El 14 de juny celebrarem la diada del soci en la que actuarà l'Elenc Artístic de l'Arboç amb l'obra de *Vinyes del Priorat*. En aquest acte es farà donació d'unes plaques als socis més antics. I tindrà lloc la tercera trobada de grups de les Terres de l'Ebre. A més a més, editem una revista trimestral d'àmbit cultural en la que tenen cabuda les diferents seccions del Centre Cultural que compta amb uns 300 socis.

- Com va ser els inicis del grup?

Al principi tot estava centrat en *La Passió*, al cap d'uns anys, un grup de gent, sobretot els joves, van crear el grup de teatre. Actualment la representació de *La Passió* es fa per part del patronat, tot i que en ella intervien la majoria dels integrants del grup. Aquest, a poc a poc, va anar creixent, va començar a actuar en altres poblacions i en l'actualitat es troba en plena maduresa. A més a més, comptem amb un grup de joves de 15 a 19 anys que ja representen les seves obres.

- En quina situació es troba el teatre amateur en aquestes comarques?

Està bastant bé. A la majoria de pobles et trobes amb grups, i es rep el recolçament dels ajuntaments i de la Diputació. A més, la gent respon i amb això et sents recompensat. Aquí no és com a Barcelona, ni passa com en altres grups de les comarques de Tarragona, que tenen un estatus amateur, però que són semi-professionals. Aquí és totalment desinteressat, la qual cosa li dona molt més mèrit.

- Quan sents comentaris que menyspreen aquest tipus de teatre, què els diries?

Que tot al contrari; que s'ha d'incentivar. Es tracta de gent que s'implica molt de forma totalment altruista. Sense ells, en molts llocs mai hi hauria representacions; sense ells molta gent no tindria accés al teatre ni s'enganyaria a ell. És una forma d'apropar el

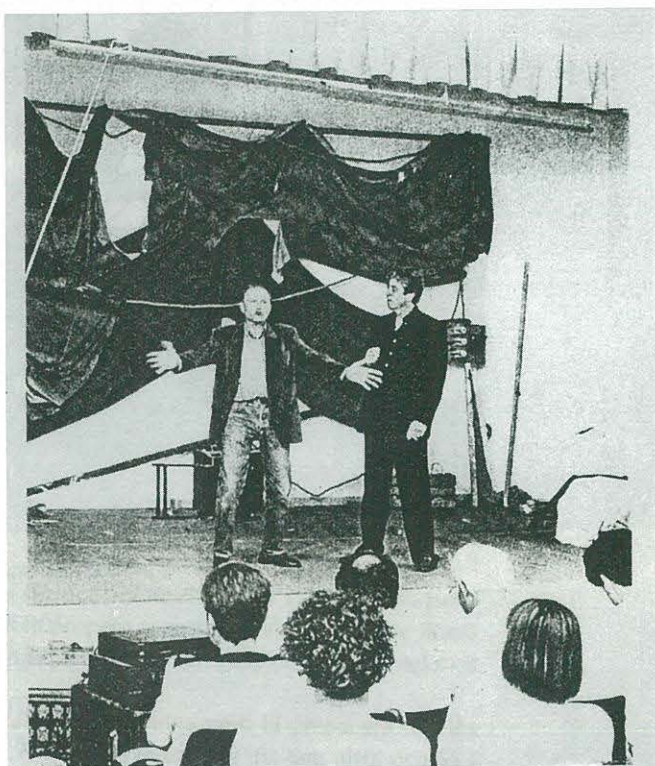

Foto: Jordi Guasch / Grapho's

teatre a la gent. S'ha de valorar en la justa mesura i remarcar la feina de tots els seus components.

- Què ens podries dir de l'obra *Perduts en el Temps*?

És una nova experiència, i ha significat un canvi. Fins ara només havíem representat comèdies i vodevils. Per a nosaltres va ser un repte canviar d'estil, significava passar a un text molt més dens, i per sort el públic, tant el d'Ulldecona com el d'altres poblacions, l'ha rebut d'una forma excel·lent.

- I ara? Quins projectes teniu?

Continuar amb fins ara, no minvar, seguir incentivant la gent. Ara estem preparant una nova obra, que s'estrenarà a les quinze Jornades de Teatre que tindran lloc a partir del 5 d'octubre fins mitjans de novembre. L'important és tenir una continuïtat i no perdre la il·lusió.

Des d'aquí, agrair la visita del grup d'Ulldecona; exemple a seguir. Han creat una tradició teatral i en les seves jornades omplen l'aforo.

Cal ressenyar també l'actuació que va dur a cap el grup Delta-Teatre a la nostra localitat, amb l'obra còmica *Blanca Vidua d'un Viu* i animar-vos per a que assistiu a la propera representació del grup de Santa Bàrbara, que tindrà lloc el primer cap de setmana del mes de juliol.

El Grup Pels Pèls continua amb la preparació de les obres *E.R.* i *A Porta Tancada*. Fins una altra ocasió i agraiem l'assistència dels pocs, però fidels espectadors.

Grup de Teatre Pels Pèls

Lliurament de premis del XXVI Concurs Literari "Sant Jordi"

El passat dia 20 d'abril es va celebrar a la Casa de Cultura l'acte de lliurament de premis als guanyadors del XXVI Concurs Literari "Sant Jordi".

Aquest any el jurat, al qui agraiem la seva col·laboració, estava format per: N'Àngel Millán Sans, N'Esther Saez Dueñas, Na Núria Ausensi Estellé, N'Araceli Calbet Montserrat, Na Mª Cinta Saladié Ortiz i Na Isabel Bobes Castell.

Com sempre hem de donar les gràcies a tots els participants del concurs, així com també fer menció a la col·laboració que ens dona l'Ajuntament d'Ulldecona i els SSTT de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Els premiats foren els següents:

CATEGORIA A (8-9 anys)

Tema: El lleó covard

- 1r premi: ENRIQUE CANALDA PASTOR
- 2n premi: MAITE MORENO BEL
- 3r premi: ANNA TEDÁN MIRALLES
- Accèssit: ANNA MARTÍ BORRÀS
- Premi al Soci: MIREIA MARTÍNEZ SANCHO

CATEGORIA B (10-11 anys)

Tema: LA COVA DEL DRAC

- 1r premi: EDU GALIÀ BELTRÁN
- 2n premi: CLARA ROCA MILLÁN
- 3r premi: CRISTINA ALTABA TENA
- Accèssit: LAURA RAGA ALIFONSO
- Premi al Soci: NÚRIA ITARTE SOROLLA

CATEGORIA C (13-14 anys)

Tema: EL RELLOTGE ES VA ATURAR

- 1r premi: MARTA ORTIZ SANSANO
- 2n premi: ANNA BÒVEDA FORCADELL
- 3r premi: ESTHER RAGA CARCELLER
- Accèssit: JÉSSICA RUIZ ROMÁN
- Premi al Soci: ROSA MINGUET GISPERT

CATEGORIA D (15 anys endavant)

Tema: UNA LLUM DINS LA FOSCA

- 1r premi: ROSA PLA BEL (Amb el tema: "Estels")

Com sempre, publiquem tots els primers premis, recordant que aquests treballs no han estat rectificats i ens limitem a copiar l'original.

CATEGORIA A

EL LLEÓ COVARD

Havia una vegada un lleó molt, molt covard. Es deia Leo. Les coses que li feien temo eren... ¡¡Tot!! Tenia por de la seva propia ombra. Tots els lleons s'en burlaven d'ell. Un bon dia un amic seu li va dir:

- Saps que podries fer. Podries anar a visitar al savi lleó, en Filipi.

I així ho va fer. El dia que s'en va anar no sabia si fer-ho perquè pensava:

- I si algun animal em menja o em moro de fam o de sed. Tansival anire cap allí. També si vaig en Filipi em dira la solució del meu problema. En Leo va anar. Aquella nit va tindre de dormir al desert. Al dia següent, al despertar-se,

es va trobar amb un camell. En Leo li va dir:

- Camell com es que tens una gepa?

- Els camells som així, tota la família i jo som iguals. A, et volia dir una cosa com es que vas pel desert si eres un animal de la selva?

- Es que vaig a veure el lleó savi que viu a la illa Shibirini. En Leo es va despedir del seu nou amic. Pel camí va veure una serp i va dir:

- Hola senyora serp em podria dir on es la direcció de la illa Shibirini.

- Té aquesta bruixola que sempre senyala el nord. Te la he donat perquè la illa esta cap al nord. en Leo es va penjar la bruixola al coll i va fer camí. Al cap d'uns dies va arribar a un port. Allí hi havia: un home pescant, vaixells que arribaven de pescar al mar, una dona venen peixos, etc... Un pescador va preguntar-li:

- Que has d'anar a alguna illa?

- Si, a la de Shibirini.

- Vols que et porti.

- Si, i com t'ho podre agrair.

- Doncs... no cal res.

El pescador va portar a en Leo a la illa allí va vore a una tortuga.

- Tortuga, a on vas?

- Vaig a veure a Filipi el lleó savi.

- Jo també hi vaig, vols que anem junts?

- D'acord.

Al cap d'una hora van arribar a la cova d'en Filipi. En Filipi va dir:

- Voleu que us fagi algo?

- Si -van dir els dos a l'hora-

- Jo vull que em facis valent com els altres lleons.

- I jo vull que em facis rapida com una llebre.

- D'acord us ho fare.

En Leo i la tortuga van arribar a la costa de la illa i es van tindre de despedir.

- Adeu tortuga.

- Adeu Leo.

En Leo va tornar cap a casa. Al arribar els lleons es van estranyar al veure que Leo era tan valent. A partir d'aquell dia Leo va ser molt feliç la seva família també es va alegrar i... tots van ser feliços i van menjar anisos.

* * *

CATEGORIA B

LA COVA DEL DRAC

En Summeri era un noi de 12 anys. Era ric i molt garrepa. Sempre pensava en les seves cases, grans magatzems i amb que menjaria per a dinar, espaguetis amb cabiar, sopa de caiman etc... tots els plats més cars del món. Els

seus somnis sempre eren de lingots d'or, diamants maragdes, robins... tot això que a la gent normal ens fa caure la salivera però ell en tenia un altre somni més seriós.

Aquest somni era que algú dia pogues matar el drac que sempre estava robant menjar i productes de neteja i ningú no sabia perquè ho feia perquè ell era carnivor i sempre agafava ortalises.

Un dia es va decidir a anar a matar el drac sense dir res al seu pare ni a la seva mare. Caminant per les muntanyes del "Llevat" (un nom que li havia posat en Summeri) anava amb unes armes i carregat fins als peus de munició.

A l'entrada de la cova es va veure el drac i el drac molt furios es va posar davant l'entrada de la cova, en Summeri va agafar una arma i el va començar a disparar. Però al drac no li feia ni fred ni calor ja que tenia la pell més dura que el ciment armat. El drac li va pegar una cuetada fluixa per a no fer-li mal i en Summeri va posarse de cop a l'entrada de la porta, i és va observar amb la boca oberta el paradís que estava contemplant. Mentre el drac li estava dient "veus perquè agafo hortalisses i productes de neteja, són pe a mentenir aquest gran bosc i als animals".

Des d'aquell dia en Summeri es va fer onrat i els va oferir menjar i de tot al drac i als seus amics; ELS ANIMALS". "Aquest tema que he escrit tracta que s'ha de pensar amb els altres i respectar la Mare Naturalesa".

* * *

CATEGORIA C

EL RELLOTGE ES VA ATURAR

Estem en un poblet de la montanya, era un dissabte per la matinada, el resplendor dels rajos del sol matinal començaven a despuntar i amb ells els habitants d'aquest s'anaven despertant. Començava a sentir-se l'albarull de la gent que surt pels carrers, a comprar o bé a divertir-se, con uns nens que s'empaitaven per la Placeta. Aquell va ser un matí com tots els altres dissabtes.

A la Placeta hi havia un campanar llarg i prim com un San Pau i a dalt de tot un gran i antic rellotge que orientava a la gent del poblet. Aquest va fer sonar les campanes per a advertir a les persones que estaven pels carrers que era l'hora d'anar a casa a dinar un bon plat de fesols i un tall de carn ben rostida. Era la una. A... per si

no ho sabieu a n'aquell poblet tots eren molt puntuals i creien sempre el que el rellotge de la Placeta marcava. Llavors un diumenge d'estiu tota la gent del poblet estava pels carrers comprant al mercat o fent la xerrada, les velletes a missa i els infants com de costum a la Placeta. Hi havia molt escàndol pel poblet i aquesta es barrejava amb la calor dels rajos matinals del sol.

Anava passant l'estona, les velletes ja sortien de missa. els nens ja es cansaven de jugar, estaven tots famolencs. La gent ja no tenia paraules per expressar-se els caia damunt el pes d'aquell calorós dia. Les mares esperaven els seus nens ja amb el plat parat a taula, però, aquests no acudien. Al final de tanta estona de gana i espera un vell sabi va fer saber als habitants d'aquell poblet que el rellotge gran i antic de la Placeta s'havia aturat. El van fer arreglar per un bon rellotger, perquè sino aquella gent de la montanya no podrien viure sense la orientació del rellotge de la Placeta.

* * *

CATEGORIA D

UNA LLUM DINS LA FOSCA

La gent vivia molt al carrer; la relació entre els veïns era molta encara que de poca qualitat. Les veïnes amb poca feina a fer i molt temps lliure, es dedicaven a fer comentaris, no sempre pertinents -o si més no, no per a tothom-. Els seus homes eren fora tot el dia, i tornaven al capvespre cansats, amb el peix per vendre i amb ganes de posar-se al llit i recuperar-se, doncs lendemà la

monotonia continuava, i de bon matí s'havien de llevar.

Elles, mentrestant cosien les xarxes velles o quatre sorgits a la roba interior, anaven fent petar la xerrada. Amb cadires baixes i al mig del carrer, i de cara a la façana, anaven intercalant puntades d'agulla i paraules sense fonament. Seien per grups imprecisos i fins i tot entre elles arribaven a fingir.

- Jo trobo que tot això ve des de la mort del seu pare... -va fer la més vella. I l'altra ja s'enganxava: - Però mare, aquest noi mai va ser normal, com els altres... i sinó, mira sa mare...! Bon exemple té!- sarcàstica, anava tirant llenya al foc.

- Bona tarda, *donya* Assumpció...

- Bona tarda... -li contestava amb la mateixa cançó enganxosa i denotadora de simple compliment.

- I el que et deia -continuava la jove- no em diràs que no posar-se ni un sol dia de dol... va, vinga... quin respecte pel seu marit!- sospirant.

- Que al cel sia, per cert- afegí la mare.

La vídua era conscient d'aquests comentaris. De fet, de joveneta, havia estat al costat d'aquelles dones, amb la seva mare, i les havia sentit enraonar. Va ser poc temps. La mare, reservada com ella va deixar ben aviat de baixar al carrer, i li va prohibir que escoltés aquelles converses viperines que enlloc conduïen. Així, ella també es crià solitària, com de fet anava creixent el seu fill, el Marc.

Sovint alimentaven les converses d'aquelles dones avorrides, però no tant com elles haguessin volgut. La seva discreció i senzillesa tansols els permetia parlar d'una família extranya i rara, i com a molt, una família de bojós, però ben poca cosa més.

A la casa hi vivien l'avi, la vídua i el nen. Una situació precària si es vol, però... com tantes d'altres! Certament, la mare havia patit neurosis temporals, les quals l'havien aïllat una mica de la societat, doncs des que el seu home havia mort no havia sortit gairebé al carrer; només quan això havia estat indispensable.

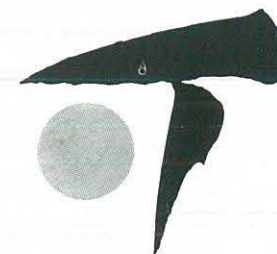
L'avi i el *nano* sí que sortien. S'avenien. Normalment marxaven al port, passejaven pel sol observant les barques, i amb elles, la blavor de la mar... sentint totes aquelles olors que tot bon mariner sap apreciar. L'avi ho havia estat fins feia poc, i la seva il·lusió era que el seu fill també ho hagués estat; il·lusió que mai es feu efectiva ni de bon tros. El vincle que l'unia al mar era qüestió de sentiment, d'estima. Sentia per ell l'amor que la mare sent

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
TALONARIS ALBARANS, FACTURES
TAPES D'ANELLES,
I TOT TIPUS D'IMPRESOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS

gràfiques
montsià

C/. Migdia, 9 - Tel. i Fax (977) 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Caixa Tarragona

per un fill que ha criat, que l'ha fet patir, que tantes alegries li ha donat... Havia estat, de fet, el seu niu. I continuava sent, si no un niu, sí un refugi. També ho era per al Marc que trobava en la solitud del mar la companyia més agraïda.

Després d'intentar pescar amb canya quan es podia, de tirar pedres al mar, d'observar com canviava el far de color... després de gaudir de tots els racons d'aquell indret, anaven a asseure's en una gran roca, que els encarava al mar.

S'hi passaven hores, llargues hores. El nen admirava el seu iaio: "com podia saber tant?"; aquesta era la qüestió eterna, sense resposta, que obstaculitzava els pensaments propis. Aquell era el seu racó d'intimitat, el seu racó sincer, on no hi cavien les mentires. A més d'històries viscudes, l'avi solia parlar del seu fill -el pare del Marc- encara que obviava el parlar dels detalls de la mort. Davant l'estupefacció del nen, anava donant vida a una figura humana ara ja morta físicament, però no en els seus cors. Aquest era el lema: "mort per als demés, Marc, però per a tu es queda". Ho deia amb un entusiasme que ho feia creïble. El nen l'havia conegut poc. No recordava el moment precís, no recordava el nexa separador entre un abans i un després; només sabia que poc a poc i sense adonar-se'n va anar comprenent el què havia passat. Imatges fotogràfiques perduraven en el seu subconscient; vagues paraules enganxades al vol; imprecisions temporals, és a dir, petits espais de temps dels que ningú en parlava... La reacció de tots aquests components va fer que, efectivament, arribés al punt de partida, aquella llum inicial, la desencadenant de tota la seva vida: la mort del seu propi pare.

Havia viscut amb ell -i amb la seva mare, és clar- moments i experiències que no havia sabut valorar prou. Havia viscut el present com un regal diví, sense reflexionar... però no volia tancar-se en aquesta idea absurda; de fet, tots els nens actuen així! Ell ara se n'adonava perquè ho havia perdut tot, perquè un dia el destí li havia arrebatat part del seu esperit, però sinó, la immaduresa i innocència d'un nen de la seva edat encara no li permetrien pensar com ho feia i com a conseqüència immediata, li farien viure la vida igual que fins a aquells moments l'havia viscut: veient-la passar.

Si de totes les xafarderies fetes alguna tenia una mica de substància, era la de que "aquest nen no és com els altres". Era cert, veritablement cert. El Marc no era com la resta de nens de la seva edat; era molt més madur i assenyat que qualsevol d'ells, mol més cultivat.

Malgrat la profunditat, tan intel·lectual com afectiva, que es podia entreveure en el nen, li quedaven molts interrogants que tardaria a descobrir.

Un dia, estant en el seu lloc "secret", el nen volgué participar en la conversa i, tallant les històries que el seu avi anava recordant, digué: "però iaio, quan anirem a veure'l?" Primer el seu avi, davant la sorpresa i tornant

una mica a la realitat, digué, tot frugint les celles: "a qui?" Però havia entès perfectament el subjecte al qual es referien les paraules adreçades pel petit. Efectivament aquest respongué, "al pare, a qui vols que sigui?".

Per un moment l'avi s'entristí. Pensà que tots aquells esforços acumulats en històries sovint idealitzades, aquells esforços en crear una figura, un perfil de figura que no fos irreal... s'havien esfumats amb les paraules que d'aquella boca innocent havien sortit. Però tansols foren uns segons, perquè ben aviat es refé.

S'havia fet de nit. Estaven a les acaballes de l'estiu i el dia s'escurçava força. El cel havia canviat al mantell: ara ja no eren els taronges i rosats pàlids els que el disfressaven, aquells violats tan malenconiosos... no, era un blau intens difícil de separar del color del mar el que els envolcallava en aquell bresol. Petits punts daurats, lluminosos, engalanaven el sostre que els protegia, fent companyia a la lluna, pàlida i pura.

L'avi estirà el braç, al costat de la mirada del petit i es limità a dir: "allà és el teu pare". Els ulls negres del Marc es clavaren fixos en l'estel assenyalat, que pampalluguejava sense parar. S'envidriaren ràpidament; no sabia si per l'emoció o per la tristesa, en tot cas, li era indiferent... Ràpidament, i sense saber perquè, deixà caure quatre llàgrimes que li lliscaren galta avall, precipitant-se en el buit. L'avi l'abrigà amb el seu braç i li xiuxiejà a l'orella: "parla-li" fent-li un copet amb el cap, com consentint. El nen, aturadit i encara amb les llàgrimes als ulls el mirà sorprès, però sense pensar-s'ho dos cops cridà: "hola, papà!" La veu contenia il·lusió i anyorança, un combinat que feia esgarripança. "No fa falta que li cridis" digué el seu iaio amb veu dolça i pausada "igual et sent" féu obrint els ulls. "I pel dia, quan no veus l'estel, ell també hi és, esperant-te. Esperant que el vagis a veure, que li expliques tot allò que t'amoïna, les teves il·lusions, els teus projectes... els teus secrets".

El mirà: estava bocabadat mirant l'estel, i continuà: "ho faràs Marc?" Pocs foren els segons que separaren la pregunta de la vibrant resposta del noiet quan contestà "i tant que sí, iaio! El vindré a veure tan com pugui!".

No foren paraules sense fonament, no. Marxaren cap a casa caminant a un pas imprecís; vorejant primer les roques, després les barques. El Marc es girà uns instants i digué: "adéu papà, fins demà". L'avi el vorejà novament pel coll, apretant-lo contra la seva persona, per sentir-se'l més prop seu. També estava emocionat: la reacció del nen no havia estat irrellevant; ni pobra de contingut.

Deixaven enrera una immensa foscor plena de vida, vida provinent d'una pàlida llum, senil i limfàtica, que no deixava de pampallugar. Neta, lluent i pura, es deixava entreveure enmig la fosca, destacant-se de la resta pel seu grau d'afectivitat, de calidesa.

Passaven els dies i el Marc no descuidava la seva visita. Anava amb l'avi com sempre havien fet, però passaven estones senceres en silenci, amparats per un

mutisme absolut. El seu lema ara més que mai es feia efectiu: la mort no es podia canviar, era incondicional; però no perquè el destí s'emporti les persones has de deixar que morin en el teu interior; en aquells moments és quan has d'enfortir més que mai la relació, perquè el temps no se la pugui arribar a fer mai seva.

Un bon dia, el Marc hi tornà, però no com tots els altres: anava sol. La serenitat regnava en aquell indret. Una solitud aclaparadora enbolcallava l'escenari que presenciaven els ulls del noi; uns ulls lluents i tendres; empedreïts. La llum s'havia anat apagant, fent-se cada cop més tèbia. Ara gairebé només es feia palesa la seva silueta retallant el paisatge. El blau del mar s'havia intensificat, a l'igual que les onades, que cada cop es feien sentir amb més força i vigor. Es deixaven anar, topant contra les roques, i aixecant després tot d'escuma. Es mullava amb la brisa que desprenien, però no li importava. L'ajudaven a respirar. Sentir aquella olor a puresa i vaguetat li feia omplir els pulmons d'aire, el cor de vida... Era com una dutxa freda després de correr durant hores. Poder notar com ingereixes part de la natura sense tenir que pensar amb una recompensa dinerària, era quelcom que només podia oferir aquell vell port; aquell port gairebé abandonat que tan poca gent admirava com es mereixia. I és que no el sabien observar més enllà de la seva funcionalitat! Recordava amb anyorança les estones, millor dit, les inoblidables estones que havia passat assegut en aquella roca, al costat del seu avi. Allí anaven a passar les hores perdudes dels capvespres d'estiu, mentre la resta de nois de la seva edat jugaven inescotadament al carrer, bruts i suats, abans d'anar al llit. Ara tot era diferent; el destí ho havia fet diferent emportant-se tan lluny com havia pogut el seu avi.

Tancà els ulls i les llàgrimes li regalimaven sinceres, en silenci. Avui estava massa trist per a poder comunicar-se amb ningú; l'indret estava buit, sense sentit. L'absència de l'avi feia perdre l'essència d'aquell racó tan seu. Tot era tan estrany! La seva mare restava ingressada en un centre especialitat, el qual podia atendre molt millor les seves necessitats, que no eren poques. Ara veia que havia perdut l'únic que tenia: el seu avi. Una persona que li havia ensenyat molt més del que s'imaginava, doncs havia estat capaç de mostrar-li tota una filosofia en què fonamentar el sentit de la vida i de l'amor cap als éssers humans; sentit que sovint és estrany, d'altres cops inexplicable.

Ara ja res l'unia a aquell indret, a aquell poble pueril que tants i tants judicis de valor s'havia pres la llibertat de fer, sense remordiments. Era l'últim dia que passava allí. Lendemà al matí, a primera hora, quan les veïnes encara dormirien, un taxi el vindria a recollir, per a portar-lo a l'estació de tren més propera. Allí començaria la nova vida, una vida que volia representar un oblit de l'anterior.

Una glopada d'alba entrà subtil i flairosa per la fines-

tra: un nou dia començava, i amb ell, una nova vida. Va sentir la pitada cridanera del taxi. Les maletes al terra, tot ben desert i endreçat. Contenia les llàgrimes en observar determinats racons de la casa; tots li portaven tants records... Sospirà. No calia patir més, no calia continuar més estona recordant persones i moments que per més que ho desitgés ja mai tornarien a reviure. Volia fugir, esvaïr-se. Volia obrir-se noves portes al món, conèixer gent, nova gent, i renovar tot el què en el seu interior ja estava més que podrit. S'instal·laria a la mateixa ciutat on residia la mare, per poder-li prestar així més atencions... Però sabia que el fugir d'aquell indret insignificant per a ell, no volia dir perdre el que el seu avi havia lluitat per aconseguir, i de fet, havia aconseguit: s'emportava amb ell a més dels records i dues maletes, els estels que durant tantes i tantes hores a la seva vida, havia arribat a vetllar; el mar, amb aquell blau intens; el cel, pintoresc a totes hores del dia; el remor de les ones acompassades; l'olor a mar... Tot s'ho emportava, com a acompanyants d'un viatge llarg i no poc dur; segur que els necessitaria en algun moment.

La pitada del taxi tornà a sonar, ara estrident. Per uns moments, s'havia perdut en el temps, però ràpidament baixà les escales, tancà la porta, i veié els carrers i les cases com s'anaven fent petits, a través del vidre de darrera de l'automòbil. El poble encara dormia, i la tranquil·litat es feia notòria com a personatge principal. Sincerament, preferia recordar-lo així.

COLECCIONISMO Sección Filatélica

Mes març, abril i maig

DIA DEL SELLO

Fecha de emisión: 7 de Marzo de 1997.
Valores: 65 pesetas.
Tirada: Ilimitada.
Papel: Estucado, engomado mate y fosforescente.
Estampación: Calcografía.
Tamaño: 40,9 x 28,8 mm.
Dentado: 13 3/4.
Pliegos: 50 sellos.

La sèrie dedicada al *Día del Sello* consta d'un sol efecte. El seu motiu representa la boca d'una bústia fabricada en pedra a començament de segle. Es tracta d'una peça d'interès. Recull a la part inferior les dades del fabricant a més d'altres inscripcions que figuren sobre la boca de la bústia.

CINE ESPAÑOL

Fecha de emisión: 12 de Marzo de 1997.
Valores: 21 y 32 pesetas.
Tirada: Ilimitada.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Estampación: Huecogrado.
Tamaño: 28,8 x 40,9 mm. Dentado: 13 3/4.
Pliegos: 50 sellos.

La sèrie *Cine Español* d'aquest any està dedicada a dues pel·lícules, d'entre les més representatives de la cinematografia espanyola. El primer segell, de 21 pessetes, mostra el cartell anunciador de la pel·lícula "El viaje a ninguna parte". Dirigida per Fernando Fernán Gómez, es tracta d'una comèdia, ambientada en els anys cinquanta, que dona una visió de les aventures i desventures d'uns còmics. El segon segell, de 32 pessetes, mostra també el cartell anunciador de la pel·lícula "El Sur", que dirigida per Víctor Erice tracta dels records i vivències que la filla té del seu pare mort.

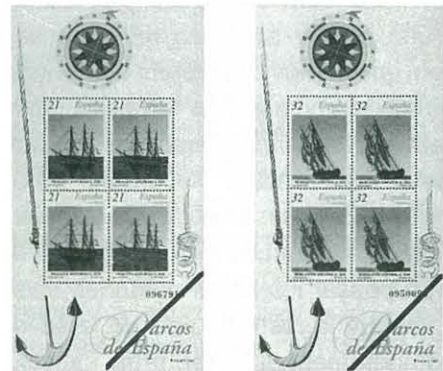
DIA MUNDIAL DEL AGUA

Fecha de emisión: 22 de Marzo de 1997.
Valores: 65 pesetas.
Tirada: 2,5 millones.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Estampación: Huecogrado.
Tamaño: 28,8 x 40,9 mm.
Dentado: 13 3/4.
Pliegos: 50 sellos.

Aquest segell reproduceix la cascada *Caprichosa* i *Baño de Diana* del Parc del Monestir de Pedra. Es tracta d'un ecosistema de gran riquesa biològica, amb gran varietat d'espècies animals i vegetals.

BARCOS DE EPOCA

Fecha de emisión: 16 de Abril de 1997. Valores: 21 y 32 pesetas.
Tirada: 1,5 millones. Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.
Estampación: Calcografía y Offset. Tamaño: 28,8 x 40,9 mm.
Tamaño de la hoja-bloque: 87 x 164 mm. Dentado: 13 3/4.

Aquesta sèrie està dedicada a dos vaixells espanyols del segle XIX. El primer segell representa la fragata *Asturias*, que construïda l'any 1857, va estar en servei fins l'any 1909. El segon segell representa un bergantí espanyol de 16 canons, segons dibuix que es conserva al *Museo Naval de Madrid*.

ESTRUCTURAS METALICAS

Fecha de emisión: 22 de Abril de 1997.
Valores: 32 y 194 pesetas.
Tirada: 2,5 millones.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Estampación: Huecogrado.
Tamaño: 40,9 x 28,8 mm. y 43 x 24,9 mm.
Dentado: 13 3/4 y 13 1/2.
Pliegos: 50 sellos.

El 1er segell, de 32 ptes., representa el popular *Puente de Vizcaya* i el logotip del centenari de l'Escola d'Enginyers de Bilbao. El 2on segell, de 194 ptes., representa el tren d'Alta Velocitat espanyol (A.V.E.) que apareix junt a l'estació d'Atocha.

CENTENARIO DEL DOCTOR TRUETA

Fecha de emisión: 30 de Abril de 1997. Valores: 32 pesetas.
Tirada: 2,5 millones.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Estampación: Huecogrado.
Tamaño: 40,9 x 28,8 mm.
Dentado: 13 3/4.
Pliegos: 50 sellos.

La sèrie està dedicada al Doctor Trueta, en el centenari del seu naixement. Nascut a Barcelona, es va llicenciar en Medicina el 1921. Durant la Guerra Civil espanyola va tenir ocasió de desenvolupar un tractament de les fractures obertes amb èxit considerable. Exiliat en 1939, es traslladà a Anglaterra, on fou catedràtic en Oxford. En 1967, va tornar a Barcelona on va morir deu anys després.

EUROPA

Fecha de emisión: 5 de Mayo de 1997.
Valores: 65 pesetas.
Tirada: 5 millones.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Estampación: Huecogrado.
Tamaño: 28,8 x 40,9 mm.
Dentado: 13 3/4.
Pliegos: 50 sellos.

La sèrie Europa d'aquest any està dedicada a *Cuentos y Leyendas*. En el segell apareixen els elements propis del món de la fantasia: princesa, príncep, castell, la nit, el bosc, etc.

LITERATURA ESPAÑOLA

Fecha de emisión: 8 de Mayo de 1997.
Valores: 21 y 32 pesetas.
Tirada: 2,5 millones.
Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.
Estampación: Calcografía.
Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm y 40,9 x 28,8 mm.
Dentado: 13 3/4.
Pliegos: 50 sellos.

El segell de 21 pessetes està dedicat a l'obra literària "La vida del Lazarillo de Tormes" on es narra de forma autobiogràfica la vida del protagonista, Lázaro de Tormes.

El segell de 32 pessetes està dedicat a "El Séneca", famós personatge creat per José María Pemán. Es va emetre també en una sèrie televisiva que va tenir força popularitat i èxit.

La nostra Pubilla 1997

Laura Gilabert
Labernia

AIXÒ NO ÉS TOT

(ENTRE EL TOT I EL NO-RES)

Si és que algú s'atura en aquest indret i després s'adona de la poca originalitat del títol que encapçala aquest paper desesperant, és ben cert que ha fet poca feina; que no es pose medalles, doncs. Pregunteu-vos si allò realment us sona bé, si vosaltres, catalans com sou, dieu aquesta oració quan parleu amb la veïna o compreu peix. Qui haja col·laborat amb mi, veurà de seguida que aquesta construcció no significa absolutament res en la nostra llengua, i la nostra llengua pròpia és la catalana, la qual cosa -suposo- ningú no haurà oblidat. (Bé, els polítics darrerament no se'n recorden). Tot i ser el títol d'un programa de TV3, els lectors, que són parlants amb competència lingüística, observaran, si és que no ho han fet ja, que tinc raó: **Això no és tot* és, de forma clara i ben dita, tan català com ho poden ser el substantiu *jarabe* o l'adjectiu *estupendo*; o sia, que el títol (títol?) d'aquell programa no és català, i aquells dos mots tampoc. A causa de l'agramaticalitat de l'oració **Això no és tot*, col·loquem un asterisc davant d'uns mots que nosaltres, els parlants, no reconeixem com a pertanyents a la llengua. Però el senyal no significa tan sols que aquella frase siga inexistente (no!); el símbol vol remarcar encara més un dels tipus d'incorreccions que es cometien a una televisió que emet en llengua catalana. No cal que ho diga, però les persones que parlem català ja coneixem que l'oració amb sentit només pot ser *Això no ho és tot*.

Hem de dir que, de fet, no és aquesta l'única errada del mitjà de comunicació que ens ocupa: de faltes gravíssimes, se'n comet moltes més. Fixeu-vos que, també a TV3, es doblava un diàleg de pel·lícula entre un senyor, que havia sofert un maldecap durant l'escena anterior, i una senyora que, quan se'l retrobava, li demanava: **Que se t'ha passat?*, referint-se al dolor cefàlic, però usava, aquella culta, una construcció que tampoc no té cap significat en català, i que als parlants ens resulta, és clar, estranyíssima (o a la pitjor ens provoca uns forts maldecaps), ja que tots diem *Que t'ha passat?* i no **Que se t'ha passat?* En som conscients. Jo em penso (això no ho afirma ningú que siga un erudit) que el que ocorre és que després de l'adopció de part dels organismes amb autoritat lingüística de certs mots purament castellans, com ara guapo (*Barcelona, posa't guapa*), tal vegada els parlants ens sentim desconcertats i no ens atrevim a dir la nostra sobre aquestes incorreccions, perquè no sabem què creure'ns. És cert: el que abans era castellà està esdevenint castellà catalanitzat (no pas català castellanitzat), sense que ningú no hi pose remei.

Canal 9 no se salvarà de la foguerada; no, això no seria pas correcte. Hom dirà que els seus programes són fets mig en català, mig en castellà, això és, desgavellats i sense control. Que sàpiga, qui pense així, que, de raó, no en té gens: dues terceres parts es produeixen en llengua castellana i una tercera part l'emeten en llengua catalana. (Els vagits són els mateixos en totes les llengües). Carall, siguem justos, que la meitat no la fan en català! Però això no representa cap motiu (vàlid) perquè l'agredida franja catalana continga construccions mancades de sentit dins el nostre sistema de llengua. Un programa titulat **Tria tres* era una enganyifa, car no podia donar a escollir absolutament res; és clar que tothom qui parles en català sap que es diu *Tria'n tres* i no **Tria tres*. Penseu-ho, quan aneu a la botiga de sabates: *D'epardenyes, quantes en vols? En vull un parell*. També pareu esment d'aquest fet allà on es venen verdures: *Em fan gràcia aquelles bajoques. Quants Kilos te'n fico? Amaneix-me'n tres*, o bé: *Vull melons. Quants? Tria-me'n tres tu mateix*.

Amb tot, no cal anar a costura per afirmar que la televisió peca de nefasta competència lingüística: s'ha de ser català i prou per comprendre que **Això no és tot* no vol dir res; és com si, a la valenta, allí hi posessen *This is nothing*, que a una persona que només coneix català (i després castellà i més llengües) la deixa indiferent; i que apareguen aquests programes talment com els rovellons o els caragols, no impossibilita pas que els parlants no sàpiguen que aquesta construcció no és catalana, simplement pel fet que allò no gaudeix d'un significat en català. Bé, ja n'hi ha prou.

¿D'on provenen, doncs, aquetes frases sense sentit amb què ens bombardegen els mitjans de comunicació que sempre han estat pintats com l'orifloma de l'estandardització de la llengua catalana? Jo parlo, com molts, d'una interferència del castellà, i, si d'això no us n'adoneu, penseu que els pronoms *en* i *hi* no existeixen en aquesta llengua, per la qual cosa, quan es volen traduir literalment al nostre idioma construccions que sí que signifiquen quelcom en castellà, aquells pronoms ja no ixen en les noves construccions: *Éso no es todo* i *Escoge tres*; o fins i tot ens apropiem de lèxic veí (*pasarse un dolor*) i desplaçem els nostres girs, els genuïns del català (*passar un dolor*). El problema ve d'allí; la solució, l'hauríem de posar nosaltres. Mireu dins vostre i analitzeu què ens convé a tots plegats; seguidament, potser pensareu que aquestes cosetes importen poc o que això no ho és tot a la vida. Sapiguen que, si tot va com va, acabarà per no ser cap cosa.

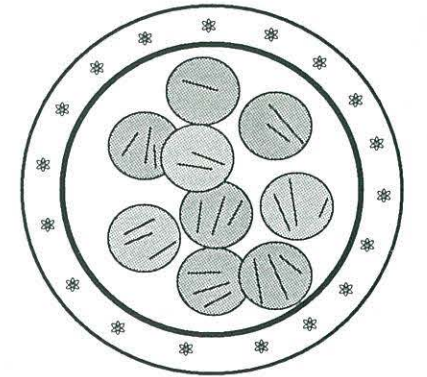
Pere Poy i Nadal

GASTRONOMIA

"CREPELLS DEL BOIXAR"

INGREDIENTS:

- 1 ou
- 1 ou d'oli
- 2 ous d'aigua
- 1/2 ou d'aiguardent
- la farina que entri
- 1 gasosa (2 paperets, -un de cada color-)

Es trenca l'ou en molt de compte per la punta, la crosta d'aquest ou ens servirà de mida pels altres ingredients.

Es barregen tots els ingredients i afegim la farina, però hem de procurar que la pasta no quedi dura, quant encara se'ns apegui als dits, ja estarà a punt.

Fem unes boletes de la mida d'un ou menut o menys. Les deixem reposar una mitja hora.

Es suquen els dits amb oli perquè no se'ns apegui la pasta i estirarem les boles fins que quedin rodones. Es fregeixen en oli ben calent.

A punt de menjar es tira mel per damunt.

M.C.

RACÓ POÈTIC

La mar

*La mar;
com els ulls d'una dona asseguda
plena de fils i perdut mirar.*

*Una barca que gemega,
un capvespre de juliol i tu;
amb un somni a cau d'orella
i un escriu a la butxaca.*

*La mar;
que s'emporta les tardes d'estiu
i em deixa una broma sucosa
farcida de mil desfetes.*

*El moll;
gelós de l'últim sospir
que engega el mariner dalt el llagut
ensinistrat en no sé quantes coses
que ens vol ensenyar.*

*Les ones;
que em portes noves d'altres terres,
sempre dansant, dansant sempre
i menant la mar d'aquí d'allà.*

*I tu;
sempre tu, inacabada tu,
com els farcells dels desitjos
i les penyores rebutjades;
em portes enllà, més enllà encara;
on és impossible arribar
amb vestit de traginer.*

*La mar;
la mar em deixa vora els teus peus,
ran el brodat de les teves faldilles
i em diu adéu-siau per sempre més.*

Josep

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Josep A. Lázaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Francesc Itarte Vericat
Josep Lluís Cabañas Vidal
Joan J. Roca Labernia
Núria Ausensi Estellé
Josep A. Lázaro Puente
Isabel Bobes Castell
Mª Cinta Caballer Meseguer

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA.
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1227 - 1982

Imprimeix: gràfiques
montsià

C/ Migdia, 9 - Tel./Fax (977) 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)